

Laryso,

píšu ti v noci. V té době, kdy svět ztichne natolik, že už se nedá přehrávat nic, co není pravda. Sedím nad tímhle papírem a uvědomuju si, že to v sobě už nedokážu držet. Dlouho jsem si říkal, že to přejde, že jsem si jen něco namluvil, že je to jen období nebo chyba v hlavě. Ale ne. Nepřešlo to. Je to ve mně pořád, a místo aby to sláblo, je to silnější. A dneska už vím, že to nechci dál skrývat.

Miluju tě.

Nepřišlo to jako úder blesku. Nebyl to velký dramatický okamžik, žádná scéna, kterou by si člověk pamatoval celý život. Spíš ticho, které se ke mně přiblížilo pomalu. Tvůj úsměv. To, jak přivřeš oči, když nad něčím přemýšlíš. To, že se mi v hrudi udělalo teplo, aniž bych si toho všiml hned. Jen najednou bylo všechno klidnější, jasnější. Jako kdyby se uvnitř mě zavřely dveře, kterými pořád táhlo, a najednou bylo bezpečno.

Od té chvíle je všechno jiné. Cítím tě v sobě ne jako myšlenku, ale jako přítomnost. Jako kdyby se do mě nastěhoval někdo, kdo nepřišel jen na návštěvu, ale domů. A já vím, že je to láska. Ne ta, co křičí, potřebuje důkazy a velká gesta. Spíš ta, kvůli které bych ti koupil čaj do zásoby, i kdybys ani jeden den netvrdila, že ti došel. Ta, kvůli které bych tě přikryl dekou, kdybys usnula uprostřed věty. Ta, která je nejtíšší, ale nepomijí.

Nepotřebuju od tebe žádnou odpověď. Nepíšu to, abych tě k něčemu tlačil. Jen jsem měl strach, že kdybys to neřekl nahlas, začal bych si to jednou v hlavě rozmělnovat, jakože „to bylo jen období“. Nebylo. A není. Je to pravda a já ji chci mít někde uloženou, i kdyby to mělo být jen v tomhle dopise.

Samozřejmě, že se bojím. Bojím se toho, jak moc mě uklidňuje tvoje blízkost. Bojím se toho, že si pamatuju drobnosti o tobě, zatímco zapomínám věci, které bych měl znát. Bojím se, že jednou přijde chvíle, kdy tuhle lásku budu muset skrývat, a ona přesto zůstane ve mně, protože není kam odejít.

Ale i kdyby to tak bylo, stálo by to za to. Protože když tě vidím, svět se mi na chvíli srovná. Přestane tlačit. A dává smysl.

Kdybys teď byla tady, asi bych ti jen udělal čaj. Seděl bych s tebou v tichu a nechal ten klid, který vzniká mezi námi, mluvit za mě. Nemusel bych nic říkat. A přesto by bylo všechno řečeno.

Slibuju ti jedno: budu tě milovat tak, aby se ti v tom dobře žilo. Ať o tom budeš vědět, nebo ne. Ať budeš vedle mě, nebo někde daleko. Tahle láska se nesmaže.

A tak to tady nechávám. Pro dnešek. A možná i pro všechny dny, kdy si budu potřebovat připomenout, že jsem to myslel naprosto vážně.

12. února

— T.